

Λάρισα, 3/7/2048

Ήρθαμε πάλι στην Ελλάδα, την πατρίδα της μαμάς που τόσο αγαπάει. Ο μπαμπάς κι αυτός την αγαπάει πολύ την Ελλάδα και είναι πιο χαρούμενος από όλους, όταν ερχόμαστε εδώ. Φέτος γίνομαι 17 και σκοπεύω να ρωτήσω τη μαμά μου αν μπορώ να πάω σε ένα πάρτυ μόνος και να γυρίσω μόνος. Όλο μου λέει «όταν θα μεγαλώσεις» ή «αργότερα». Μα δεν καταλαβαίνω. Στο σπίτι στο εξωτερικό με αφήνει. Εδώ αλλάζει εντελώς. Γίνεται ίδια η γιαγιά. Υστερική! «Μη βγεις έτσι, θα κρυώσεις», «πού πας τέτοια ώρα;». Και αν αργήσω έστω και λίγο, κάνει χαμό. Με παίρνει πάνω από χίλιες φορές τηλέφωνο. Με κάνει ρεζίλι και μετά όταν γυρνάμε από Ελλάδα, ηρεμεί. Μα γιατί; Θα τη ρωτήσω.

- Μαμά, να σε ρωτήσω κάτι;
- Ναι, αγάπη μου. Ό,τι θες.
- Θα με αφήσεις να πάω σε ένα πάρτυ το βράδυ και να γυρίσω μόνος;
- Όχι, αγάπη μου. Σου έχω ξαναπεί, όταν θα μεγαλώσεις.
- Τι εννοείς βρε μαμά; Μεγάλος δεν είμαι; Σε λίγο θα γίνω ενήλικας. Τι σε έχει πιάσει και όταν ερχόμαστε εδώ δεν με αφήνεις ούτε να κουνηθώ;
- Πολλά, γλυκέ μου. Μην ανοίγεις παλιές πληγές, σε παρακαλώ.
- Όχι, μαμά! Θέλω να μάθω! Μου αξίζει! Αλλιώς θα πάω μόνος και δεν θα έρθω ποτέ πίσω!
- Και αν σου πω δηλαδή, δεν θα πας;
- Αν έχεις σοβαρό λόγο, όχι.
- Εντάξει, τότε. Μπες μέσα στο αμάξι.

Μπήκα και φύγαμε. Κάπου πηγαίναμε. Είχαμε βγει από τη Λάρισα που μέναμε. Ήταν πολύ όμορφα. Σε μια ταμπέλα έγραφε «Τέμπη» και εκεί πιο κάτω σταματήσαμε. Η μαμά μου ανακάθισε:

- Σου αρέσει εδώ;
 - Είναι πολύ ωραία, αλλά πού κολλάει αυτό το μέρος με όλα τα άλλα;
 - Θα σου πω μια ιστορία. Πριν κάποια χρόνια, όταν εγώ ήμουν στην ηλικία σου, εδώ έγινε ένα τραγικό δυστύχημα. Ήταν 1^η Μαρτίου του 2023. Δυο τρένα συγκρούστηκαν κατά μέτωπο. Σχεδόν εξήντα άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους. Οι πιο πολλοί νέοι. Νέοι που είχαν όνειρα για το μέλλον. Νέοι που πριν από λίγο είχαν στείλει ότι θα φτάσουν και δεν έφτασαν ποτέ... Θα σ' αφήσω λουπόν εδώ, να περπατήσεις λίγο, να σκεφτείς... Σε μισή ώρα θα είμαι πίσω. Εντάξει;
- «Εντάξει», είπα ταραγμένος, καθώς έβλεπα πώς έτρεμε η φωνή της, όταν τα έλεγε όλα αυτά. Περπατούσα, θαύμαζα το τοπίο, έβλεπα το τρένο και σκεφτόμουν πώς ένιωθαν τότε οι άνθρωποι. Μια κοπέλα όμορφη, νέα με πλησίασε.
- «Ωραία, δεν είναι;», μου είπε και στάθηκε δίπλα μου.
 - «Ναι, πολύ όμορφα», απάντησα ξαφνιασμένος, καθώς δεν την γνώριζα. «Μήπως θα μπορούσατε να μου πείτε τι συνέβη εδώ;». Ήθελα να δω αν πει τα ίδια με τη μαμά ή άλλα.
 - «Εδώ μικρέ μου, έγινε κάτι τραγικό. Εδώ έχασα την ευκαιρία να έχω ένα παιδί σαν εσένα και να πηγαίνουμε βόλτα. Εδώ έχασα την ευκαιρία να ερωτευτώ. Εδώ έχασα την ευκαιρία να κάνω ταξίδια και να κάνω τη δουλειά των ονείρων μου. Εδώ μου στέρησαν τα πάντα, που μακάρι να μην σου στερήσουν. Και πολλοί με έχουν ξεχάσει, λες και δεν υπήρξα ποτέ».

Γύρισα και είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της, ένα χαρτάκι που έγραφε: **«Μην με ξεχάσεις και εσύ όπως οι άλλοι. Και μην πας κόντρα στη μαμά σου, αυτή θυμάται...»**